

Arrest

nr. 192 659 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 augustus 1985.

Op 20 februari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in hoedanigheid van echtgenoot.

Op 10 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht op 2 juni 2017 en waarvan de motieven als volgt luiden:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.11.2016 werd ingediend door:

Naam: D.[...]

Voornaam: Y.[...]

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: 31.08.1985

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attesten OCMW Gent dd. 22.11.2016 en 03.02.2017 waaruit blijkt dat ze in de periode 01.12.2014 – 11.01.2015, 21.03.2015 – 29.02.2016, 01.04.2016 - februari 2017 een leefloon ontving: echter, gelet dat artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt er geen rekening kan worden gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, kunnen deze bedragen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- loonfiches ([...]CVBA) voor de maanden april – december 2016 waaruit blijkt dat ze in de periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €649,83

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan enkel rekening gehouden worden met haar inkomsten uit arbeid.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op

maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten zoals de huurlasten en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er dient in dit kader tevens opgemerkt te worden dat de elementen van het dossier erop wijzen dat de referentiepersoon behoeftig is, en niet beschikt over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, niet alleen ontvangt ze een leefloon (en valt ze reeds ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk), ook blijkt het voorgelegde registratiebewijs van de huurovereenkomst van de referentiepersoon dat dit een sociale huurwoning betreft. WoningGent, de Gentse maatschappij voor huisvesting, heeft reeds geoordeeld dat de referentiepersoon behoeftig is.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen, noch is er sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel, dat uitsluitend ontwikkeld wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

2.

Dat evenwel krachtens het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verweerder in casu op een afdoende manier werd uitgevoerd.

De vaststelling dat de referentiepersoon een leefloon ontvangt en een sociale huurwoning betreft kan geenszins gelijkgesteld worden met een behoefteanalyse.

Overings uit de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote een sociale huurwoning betrekken kon door verweerder afgeleid worden dat in hun hoofde in elk geval geenszins sprake is van hoge huurlasten.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn echtgenote, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor het huishouden van zijn echtgenote neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekers echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"(...)

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat verzoeker op 14.11.2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend als echtgenoot van mevr. S.K.[...] (bijlage 19ter) en dat hij derhalve diende te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

" (...)" (eigen onderlijning)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder meer de volgende documenten overmaakte:

- Loonfiches van de referentiepersoon voor de maanden april – december 2016 waaruit bleek dat ze in die periode een gemiddeld loon had van 649,83 EUR ontving.*
- Attesten van het OCMW Gent van 22.11.2016 en van 03.02.2016 waaruit bleek dat ze in de periode 01.12.2014-11.01.2015, 21.03.2015-29.02.2016 en 01.04.2016- februari 2017 een leefloon ontving*

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon en met het feit dat die referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, laat staan in het levensonderhoud van verzoeker.

Daarbij wordt inderdaad benadrukt dat die referentiepersoon zelf een leefloon ontvangt en dat zij een sociale huurwoning van de Gentse maatschappij voor huisvesting huurt, waaruit andermaal blijkt dat de referentiepersoon behoeftig is.

De verwerende partij wenst ook te benadrukken dat verzoeker zelf geen bron van inkomsten heeft. Aldus, gelet op de vaste kosten zoals de huurlasten, de variabele kosten van het dagdagelijks leven en gelet op het feit dat verzoeker zelf over geen inkomen beschikt, is het geenszins kennelijk onredelijk om

te oordelen dat verzoeker in de gegeven omstandigheden inderdaad niet aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoeker uit kritiek op de gemaakte behoefteanalyse, maar hij maakt allerm minst aannemelijk dat er in de bestreden beslissing bepaalde zaken (inkomsten dan wel kosten) veronachtzaamd zijn, die ertoe zouden kunnen leiden dat hij wel over voldoende inkomsten kan beschikken in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het is bovendien verzoekende partij die geen informatie heeft vrijgegeven over het exacte bedrag van de kosten en lasten, zodat hij bezwaarlijk kan stellen dat het bestuur in de behoefteanalyse ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de exacte cijfers inzake huurkosten en vaste maandelijkse kosten.

Wat er ook van zij: het betoog dat de 'huurlasten niet hoog' zouden zijn omdat gehuurd wordt via de sociale huisvestingsmaatschappij of dat niet gevraagd zou zijn om de exacte berekening van de maandelijkse onkosten van het huishouden voor te leggen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker niet aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat "de referentiepersoon behoeftig is" en dat het bedrag waarover hij kan beschikken "veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen".

In zoverre verzoekster voorts aanvoert dat de hoorplicht en de rechten van de verdediging werden geschonden, dient te worden opgemerkt dat verzoekster ruimschoots de kans kreeg om de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met bewijsstukken te onderbouwen en al de toelichtingen te verstrekken die hij nuttig achtte, zodat zij niet kan worden gevolgd in haar stelling dat zij niet de mogelijkheid had om zijn standpunt aan de verwerende partij kenbaar te maken.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de hoorplicht of de rechten van de verdediging – in de mate deze in casu al kunnen worden ingeroepen – werden geschonden.

Bovendien rust op de gemachtigde geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

R.v.V nr. 166 105 van 20 april 2016: "(...) (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472)."

Het tweede middel is niet gegrond."

2.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden weigeringsbeslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het raam van de toepasselijke wettelijke bepalingen, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft immers een aanvraag ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. De verzoekende partij beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt (...).”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;*
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.*

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend zijn. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

In een volgende grief stelt de verzoekende partij dat de behoefteanalyse niet op een afdoende manier gebeurd is. De verzoekende partij wijst op artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42, §1, tweede lid, van Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeftes zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische Staat. Voormeld artikel luidt als volgt:

“(…) Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest van 26 september 2013 met nr. 121/2013 in overweging B.55.2 duidelijk gesteld dat: *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van honderd twintig procent van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Het is de wil van de wetgever om de bevoegde overheid te vragen de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, met een verwijzing naar honderd twintig procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie als referentiebedrag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij conform artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet – na te hebben vastgesteld dat de grens van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie niet was bereikt – is overgegaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse.

In het kader van de behoefteanalyse in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Gelet op de maandelijkse vaste kosten zoals de huurlasten en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Er dient in dit kader tevens opgemerkt te worden dat de elementen van het dossier erop wijzen dat de referentiepersoon behoeftig is, en niet beschikt over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, niet alleen ontvangt ze een leefloon (en valt ze reeds ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk), ook blijkt het voorgelegde registratiebewijs van de huurovereenkomst van de referentiepersoon dat dit een sociale huurwoning betreft. WoningGent, de Gentse maatschappij voor huisvesting, heeft reeds geoordeeld dat de referentiepersoon behoeftig is.”*

Aldus is de gemachtigde van de staatssecretaris overgegaan tot het voeren van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Vooreerst wordt erop gewezen dat voor de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit arbeid, namelijk het gemiddeld maandelijks inkomen van 649,83 euro. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat, gelet op de maandelijkse vaste kosten, zoals de huurlasten en de kosten van nutsvoorzieningen en op de variabele kosten van het dagelijks leven en op het feit dat twee personen door dit inkomen onderhouden moeten worden, blijkt dat een bedrag van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat Belgische referentiepersoon ter beschikking moet hebben. Indien dit niet zo is, zoals *in casu* het geval, lopen de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon het risico om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bovendien wordt er gewezen op het feit dat de Belgische referentiepersoon opnieuw een leefloon ontvangt en dat zij een sociale huurwoning huurt.

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat de behoefteanalyse geenszins op een afdoende manier werd uitgevoerd. De gemachtigde van de staatssecretaris had rekening moeten houden met de lage huurlasten en had zich voldoende moeten informeren alvorens de bestreden weigeringsbeslissing te nemen. De verzoekende partij wijst erop dat zij niet werd uitgenodigd om bijkomende stukken inzake de maandelijkse uitgaven van het huishouden voor te leggen.

Bij een behoefteanalyse kan de gemachtigde van de staatssecretaris alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de noodzakelijke bestaansmiddelen nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling of door de Belgische overheid. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen gebruik gemaakt van deze wettelijke optie. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet verplicht is om extra informatie op te vragen, maar dat dit enkel noodzakelijk is indien zij geen zicht heeft op de bestaansmiddelen die nodig zijn opdat de betrokkenen niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. De gemachtigde van de staatssecretaris was *in casu* van mening dat hij over voldoende informatie beschikte om een behoefteanalyse door te voeren. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft immers rekening gehouden met de huurlasten, met de mogelijke kosten van nutsvoorzieningen, met de variabele kosten van het dagelijks leven en met het feit dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zowel de referentiepersoon als de verzoekende partij moeten onderhouden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat hiervoor minstens een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon nodig is. Bovendien gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat tevens wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon heden eigenlijk al ten laste valt van de openbare overheden, gelet op haar leefloon. De verzoekende partij toont dan ook niet aan op welke wijze het aanbrengen van de maandelijkse uitgaven van het huishouden, de behoefteanalyse had kunnen wijzigen. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij nalaat om *in concreto* aan te tonen dat zij samen met de Belgische referentiepersoon van de aangegeven bestaansmiddelen kunnen leven zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, nu blijkt dat de referentiepersoon zelfs tijdens de periode dat zij werkte, een leefloon ontving.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aan de hand van haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook wordt geen schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

2.1.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, "*Het redelijkheidsbeginsel*", in I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.1.3.3. De verzoekende partij roept verder de schending in van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde beginselen en de ingeroepen bepaling worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel, als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk.

2.2. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10 mei 2017, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België)) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt.

Evenwel is art. 8 EVRM geen absoluut recht en staat het een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan inderdaad niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf.

EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Bij gebrek aan hinderpalen wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

Verzoeker laat aldus na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is niet gegrond."

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er hieraan geen toetsing werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Ter zake kan worden verwezen naar het arrest GwH nr. 123/2013 van 26 september 2013, waarin het volgende werd overwogen:

"B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin."

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met haar echtgenoot. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Door louter te stellen dat zij een gezin vormt met haar echtgenoot, toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

In zoverre dat de verzoekende partij met haar middel zou betogen dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt door het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er op dat in het bevel

om het grondgebied te verlaten het volgende wordt gemotiveerd: *“Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt”*.

De verzoekende partij laat na om verder in te gaan op deze motieven.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden weigeringsbeslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.2.3.1. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.3. In een derde middel, dat uitsluitend ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/38/EG, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar derde middel als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art.1 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent de duur van zijn verblijf, zijn gezinsbanden in België, zijn gezondheidstoestand en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., rekening hield met verzoekers gezinsleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen grondige afweging is gebeurd.”

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bepaling van artikel 74/13 wel degelijk in overweging werd genomen in de bestreden beslissing.

Inderdaad vermeldt de bestreden beslissing wat volgt: “(…)”

De stelling dat er geen afweging zou gebeurd zijn in het licht van artikel 74/13 Vw. faalt aldus in feite en ook in rechte.

Het laatste middel is niet gegrond.”

2.3.3. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt dit als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

In casu heeft de verzoekende partij de mogelijkheid gehad om alle nuttige info aan te voeren in haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 14 november 2016. De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.3.3.1. Waar de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt immers dat niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, *in casu* dus de tweede bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: *“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen, noch is er sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”*

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat er geen rekening is gehouden met haar gezinsleven in België. Doch blijkt duidelijk uit de bewoordingen van het bevel om het grondgebied te verlaten dat er rekening mee is gehouden en dat er wordt geconcludeerd dat er geen hinderpalen worden aangetoond waardoor het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Er wordt dan ook gesteld dat het gegeven bevel niet noodzakelijk afbreuk doet aan het gezinsleven van de verzoekende partij en haar echtgenote. De verzoekende partij laat echter na om verder in te gaan op deze motieven en betwist deze dan ook niet.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder betwist de verzoekende partij niet dat haar legaal verblijf is verstreken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden bevel is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om het bestreden bevel te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3.3.2. In de mate dat de verzoekende partij zich ook beroept op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de Raad te wijzen op het toepassingsgebied van deze richtlijn.

Artikel 1 van de richtlijn 2003/86/EG luidt met name als volgt:

“Het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.”

Aldus is duidelijk dat de voormelde richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De verzoekende partij vroeg *in casu* een verblijf van meer dan drie maanden aan in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, namelijk als echtgenoot van haar Belgische partner, en dus niet op grond van gezinshereniging met een derdelander. De richtlijn 2003/86/EG is bijgevolg niet van toepassing in de situatie van de verzoekende partij, zodat haar uiteenzettingen ter zake juridische grondslag missen.

2.3.3.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober

2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij beperkt zich om in het hoofding van het derde middel de schending op te werpen van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij zet verder niet uiteen waarom zij van oordeel is dat deze begrippen en beginselen geschonden worden door het nemen van de tweede bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de tweede bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS